Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (druga izba)

z dnia 16 lutego 2017 r.* [i]

Wzór wspólnotowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru — Zarejestrowane wzory wspólnotowe przedstawiające termosyfony do grzejników — Wcześniejsze wzory — Zarzut niezgodności z prawem — Artykuł 1d rozporządzenia (WE) nr 216/96 — Artykuł 41 ust. 1 karty praw podstawowych — Zasada bezstronności — Skład izby odwoławczej — Podstawa unieważnienia — Brak indywidualnego charakteru — Artykuł 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 6/2002 — Zastosowanie się przez EUIPO do wyroku stwierdzającego nieważność decyzji jednej z jego izb odwoławczych — Nasycenie stanu sztuki wzorniczej — Moment oceny

W sprawach połączonych T-828/14 i T-829/14

Antrax It Srl, z siedzibą w Resanie (Włochy), reprezentowana przez adwokata L. Gazzolę,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), reprezentowanemu początkowo przez P. Bullocka, a następnie przez L. Rampiniego i S. Di Natalego, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest:

Vasco Group NV, dawniej Vasco Group BVBA, z siedzibą w Dilsen (Belgia), reprezentowana przez adwokata J. Habera,

mającej za przedmiot dwie skargi na decyzje Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 października 2014 r. (sprawy R 1272/2013-3 i R 1273/2013-3), dotyczące postępowań w sprawie unieważnienia praw do wzoru między Vasco Group i Antrax It,

SĄD (druga izba),

w składzie: S. Gervasoni, pełniący obowiązki prezesa izby, L. Madise i Z. Csehi (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: A. Lamote, administrator,

uwzględniając skargi złożone w sekretariacie Sądu w dniu 29 grudnia 2014 r.,

* Języki postępowania: włoski.

uwzględniając odpowiedzi na skargi złożone przez EUIPO w sekretariacie Sądu w dniu 18 marca 2015 r.,

uwzględniając odpowiedzi na skargi złożone przez interwenienta w sekretariacie Sądu w dniu 7 kwietnia 2015 r.,

uwzględniając repliki złożone w sekretariacie Sądu w dniu 8 czerwca 2015 r.,

uwzględniając postanowienie z dnia 5 sierpnia 2016 r. w sprawie połączenia spraw T-828/14 i T-829/14 do celów ustnego etapu postępowania i wydania wyroku,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 4 października 2016 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 Skarżąca, Antrax It Srl, jest właścicielem dwóch wzorów wspólnotowych o numerach 000593959-0001 i 000593959-0002, zgłoszonych w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) w dniu 25 września 2006 r. na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2015, L 7, s. 5) i opublikowanych w *Biuletynie Wzorów Wspólnotowych* w dniu 21 listopada 2006 r.

2 Zaskarżone wzory przedstawiają się następująco:

— wzór nr 000593959-0001 (skarga T-828/14):

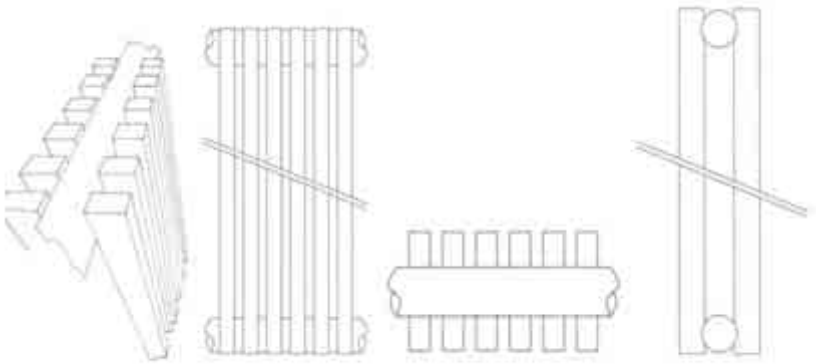

— wzór nr 000593959-0002 (skarga T-829/14):

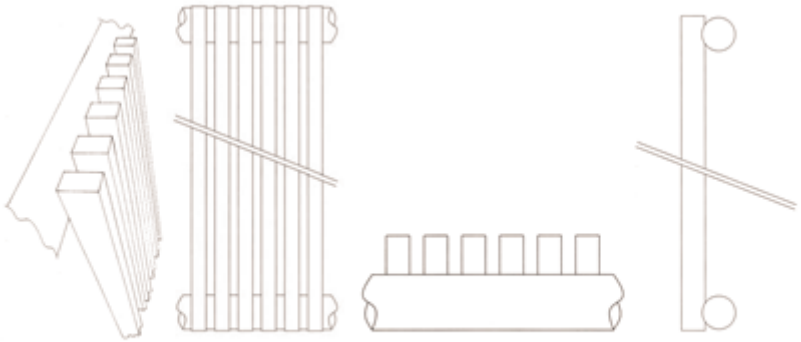

3 Zaskarżone wzory miały być wykorzystane, zgodnie z treścią zgłoszeń, w termosyfonach (modelli di termosifoni) stosowanych w grzejnikach należących do klasy 23.03 w rozumieniu Porozumienia z Locarno ustanawiającego międzynarodową klasyfikację wzorów przemysłowych z dnia 8 października 1968 r., ze zmianami.

4 W dniu 16 kwietnia 2008 r. spółka, której następcą prawnym jest Vasco Group NV, będąca interwenientem w niniejszym postępowaniu, złożyła do EUIPO – na podstawie art. 52 rozporządzenia nr 6/2002 – wnioski o unieważnienie praw do zaskarżonych wzorów. Na poparcie tych wniosków interwenient powołał się na wzory niemieckie nr 4 i 5 objęte zbiorową rejestracją nr 40110481.8, opublikowaną w dniu 10 września 2002 r. i rozciągniętą na Francję, Włochy i Beneluks jako wzór międzynarodowy o numerze DM/060899.

5 Wcześniejsze wzory przedstawiają się następująco:

— wcześniejszy wzór nr 5 (powołany przeciw wzorowi o nr 000593959-0001, będący przedmiotem skargi T-828/14):

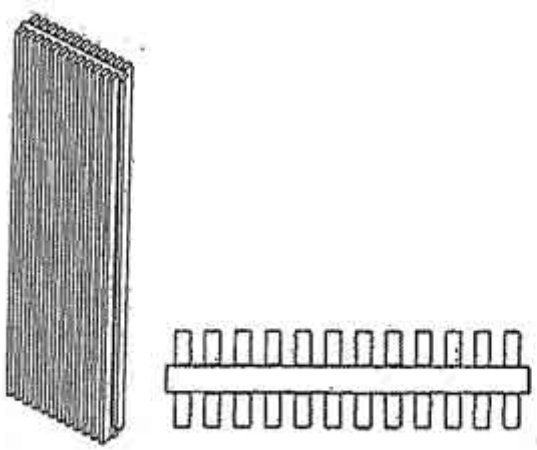

— wcześniejszy wzór nr 4 (powołany przeciw wzorowi nr 000593959-0002, będący przedmiotem skargi T-829/14):

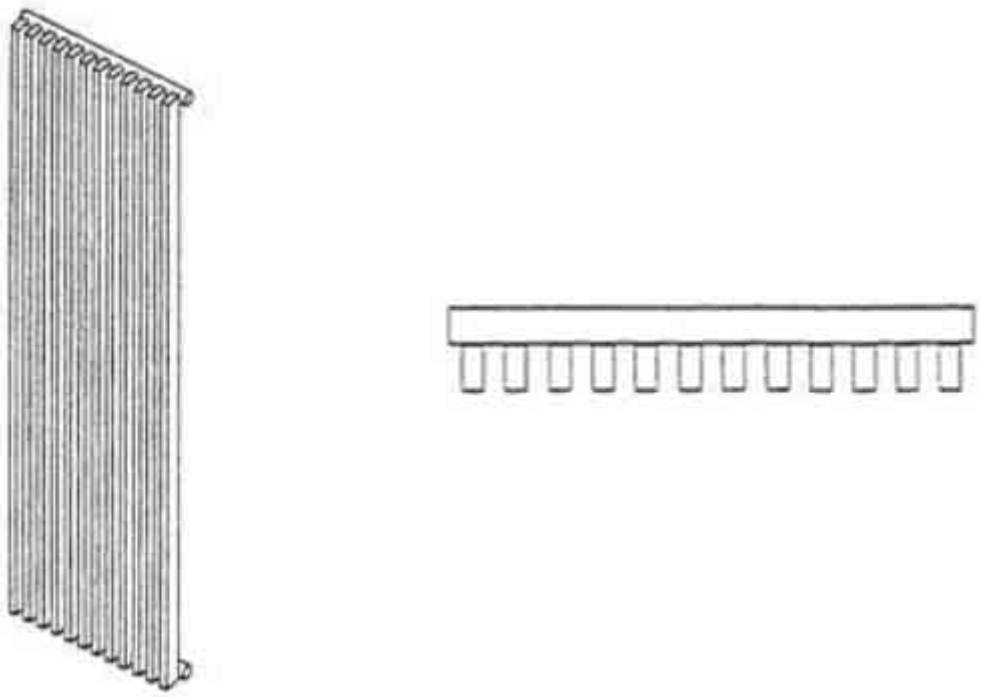

6 Wspomniane wnioski o unieważnienie praw do zaskarżonych wzorów opierały się na art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 i były uzasadnione tym, że zaskarżone wzory nie spełniały warunków ochrony określonych w art. 4–9 tego rozporządzenia.

7 Decyzjami z dnia 30 września 2009 r. Wydział Unieważnień unieważnił prawa do zaskarżonych wzorów, stwierdzając, że były one pozbawione cechy nowości w rozumieniu art. 5 rozporządzenia nr 6/2002.

8 W dniu 27 listopada 2009 r. skarżąca – działając na podstawie art. 55–60 rozporządzenia nr 6/2002 – wniosła do EUIPO odwołania od decyzji Wydziału Unieważnień.

9 Decyzjami z dnia 2 listopada 2010 r. (sprawy R 1451/2009-3 i R 1452/2009-3) Trzecia Izba Odwoławcza OHIM uchyliła decyzje Wydziału Unieważnień, stwierdzając brak należytego uzasadnienia w przedmiocie podstawy unieważnienia dotyczącej braku cechy nowości, ale unieważniła zaskarżone wzory ze względu na brak indywidualnego charakteru w rozumieniu art. 6 rozporządzenia nr 6/2002.

10 W dniu 11 lutego 2011 r. skarżąca zaskarżyła owe decyzje do Sądu.

11 Wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r., Antrax It/OHIM – THC (Grzejniki) (T-83/11 i T-84/11, zwanym dalej „wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r.", EU:T:2012:592), Sąd stwierdził nieważność decyzji z dnia 2 listopada 2010 r. ze względu na to, że Izba Odwoławcza nie zbadała argumentu skarżącej odnoszącego się do nasycenia rozpatrywanego sektora. Sąd podkreślił w tym względzie, że ewentualne nasycenie stanu sztuki wzorniczej, mające wynikać z istnienia innych wzorów termosyfonów lub grzejników posiadających te same cechy charakterystyczne co rozpatrywane wzory, miało znaczenie dla oceny indywidualnego charakteru zaskarżonych wzorów, gdyż może ono sprawić, że poinformowany użytkownik będzie bardziej wrażliwy na różnice w proporcjach wewnętrznych tych poszczególnych wzorów. W konsekwencji Sąd stwierdził nieważność decyzji z dnia 2 listopada 2010 r. ze względu na brak uzasadnienia kwestii nasycenia stanu sztuki wzorniczej.

12 Wskutek wydania wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. (T-83/11 i T-84/11, EU:T:2012:592) sprawy zostały przekazane do ponownego rozpoznania przez EUIPO, gdzie nadano im nowe sygnatury, odpowiednio, R 1272/2013-3 i R 1273/2013-3. Sprawy zostały przydzielone Trzeciej Izbie Odwoławczej EUIPO.

13 W dniu 13 lutego 2014 r. sprawozdawca Trzeciej Izby Odwoławczej w obu sprawach wspomnianych w pkt 12 powyżej wezwał strony do przedstawienia, w terminie jednego miesiąca, pism procesowych i dowodów dotyczących kwestii nasycenia rozpatrywanego sektora oraz kwestii całościowego wrażenia, jakie ten fakt wywiera na poinformowanym użytkowniku w kontekście zaskarżonych wzorów.

14 W dniu 12 marca 2014 r. skarżąca przedstawiła swoje uwagi i dowody. Tego samego dnia swoje uwagi przedstawił interwenient.

15 Decyzjami z dnia 10 października 2014 r. (zwanymi dalej „zaskarżonymi decyzjami") Trzecia Izba Odwoławcza oddaliła odwołania i unieważniła prawa do zaskarżonych wzorów.

16 Izba Odwoławcza stwierdziła, że zgodnie z art. 61 ust. 6 rozporządzenia nr 6/2002 musiała zająć stanowisko w kwestii nasycenia rozpatrywanego sektora lub rozpatrywanego rynku, jako że Sąd w wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. (T-83/11 i T-84/11, EU:T:2012:592) uznał, iż problem nasycenia stanu sztuki wzorniczej, które to nasycenie może sprawiać, że poinformowany użytkownik będzie bardziej wrażliwy na różnice w proporcjach wewnętrznych poszczególnych wzorów, nie został prawidłowo zbadany w decyzjach, których nieważność stwierdził Sąd. W ocenie Izby Odwoławczej należało ustalić, czy – na podstawie dowodów i argumentacji stron – w rozpatrywanym sektorze występowało nasycenie wynikające z istnienia innych wzorów posiadających te same cechy charakterystyczne co zaskarżone wzory (pkt 14, 17–19 i 25 zaskarżonych decyzji). Izba Odwoławcza podkreśliła, że w rozpatrywanym przypadku sektorem, który należało pod tym kątem zbadać, był konkretnie sektor termosyfonów, nie zaś sektor urządzeń grzewczych (pkt 29 zaskarżonych decyzji).

17 W tym względzie Izba Odwoławcza stwierdziła, że strona, która powołuje się na nasycenie stanu sztuki wzorniczej, powinna przedstawić cały materiał dowodowy, który byłby jasny, precyzyjny, spójny i aktualny (pkt 36, 41 i 50 zaskarżonych decyzji). Stwierdziła ona w istocie, że przedstawiony przez skarżącą materiał dowodowy, mający świadczyć o nasyceniu rozpatrywanego sektora, był niekompletny, złej jakości oraz powinien był być bardziej spójny i precyzyjny. Jak podkreśliła, katalogi przedstawione w załączniku do uwag skarżącej z dnia 12 marca 2014 r. nie były opatrzone datą, a jeśli już, to odnosiły się one do lat 2004 i 2006 (pkt 41–46 zaskarżonych decyzji).

18 Co się tyczy porównania kolidujących ze sobą wzorów, Izba Odwoławcza stwierdziła w istocie, na podstawie dogłębnej analizy, że o ich podobieństwie w zakresie kształtu oraz ułożenia termosyfonów i promienników decydowały minimalne tylko różnice między nimi co do głębokości promienników, ich wewnętrznych proporcji, odstępów oraz ich liczby (pkt 52–62 zaskarżonych decyzji). Izba Odwoławcza doszła do wniosku, że zaskarżone wzory były pozbawione indywidualnego charakteru w rozumieniu art. 6 rozporządzenia nr 6/2002, gdyż całościowe wrażenie, jakie wywierają one na poinformowanym użytkowniku, nie różniło się od wrażenia wywieranego przez kształt i wygląd wzorów wcześniejszych (pkt 64 zaskarżonych decyzji).

Żądania stron

19 Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji;

— w rezultacie – potwierdzenie ważności praw do zaskarżonych wzorów bez przekazywania spraw do ponownego rozpoznania przez EUIPO;

— „stwierdzenie, że art. 1d rozporządzenia nr 216/96 jest niezgodny z art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej”;

— obciążenie EUIPO i interwenienta solidarnie kosztami postępowania oraz obciążenie interwenienta kosztami postępowania przed EUIPO.

20 EUIPO wnosi do Sądu o:

— oddalenie skarg;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

21 Interwenient wnosi do Sądu o:

— oddalenie skarg oraz unieważnienie praw do zaskarżonych wzorów;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania, włącznie z kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem przed EUIPO.

Co do prawa

22 Na poparcie rozpatrywanej skargi o stwierdzenie nieważności skarżąca podnosi w istocie cztery zarzuty. Zarzuty te opierają się, po pierwsze i w istocie, na naruszeniu przez Izbę Odwoławczą obowiązku bezstronności w świetle art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) oraz naruszeniu rozporządzenia Komisji (WE) nr 216/96 z dnia 5 lutego 1996 r. ustanawiającego regulamin wewnętrzny izb odwoławczych Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku

Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Dz.U. 1996, L 28, s. 11), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2082/2004 z dnia 6 grudnia 2004 r. (Dz.U. 2004, L 360, s. 8); po drugie, naruszeniu art. 6 oraz art. 61 ust. 6 rozporządzenia nr 6/2002; po trzecie, tytułem zarzutu ewentualnego, naruszeniu art. 6 oraz art. 63 ust. 1 tego rozporządzenia, a także zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, dobrej administracji i równego traktowania; oraz po czwarte, tytułem kolejnego zarzutu ewentualnego, naruszeniu art. 6 oraz art. 62 zdanie pierwsze tego rozporządzenia, dotyczących obowiązku uzasadnienia.

23 Na rozprawie skarżąca podniosła zarzut przekroczenia przez EUIPO racjonalnego terminu.

24 Zgodnie z art. 84 § 1 regulaminu Sądu w toku postępowania nie można podnosić nowych zarzutów, chyba że opierają się one na okolicznościach prawnych lub faktycznych ujawnionych dopiero w toku postępowania. Jednakże zarzut rozszerzający bezpośrednio lub w sposób dorozumiany treść zarzutu zgłoszonego wcześniej w skardze wszczynającej postępowanie i pozostający z nim w ścisłym związku należy uznać za dopuszczalny [zob. wyrok z dnia 30 maja 2013 r., Moselland/OHIM – Renta Siete (DIVINUS), T-214/10, niepublikowany, EU:T:2013:280, pkt 69 i przytoczone tam orzecznictwo]. W rozpatrywanym przypadku skarżąca przyznała przed Sądem, że jej skarga nie zawierała zarzutu dotyczącego przekroczenia racjonalnego terminu, a w skardze powołała się na art. 41 karty tylko po to, by podnieść naruszenie przez Izbę Odwoławczą obowiązku bezstronności.

25 Z tego względu zarzut oparty na naruszeniu przez EUIPO rozsądnego terminu należy, zgodnie z żądaniem EUIPO, odrzucić jako niedopuszczalny.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 41 ust. 1 karty oraz rozporządzenia nr 216/96

26 Skarżąca podnosi w istocie naruszenie prawa do bezstronnego rozpatrzenia jej sprawy w rozumieniu art. 41 ust. 1 karty oraz naruszenie rozporządzenia nr 216/96. W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podnosi też zarzut niezgodności z prawem art. 1d rozporządzenia nr 216/96.

27 W ocenie Sądu w pierwszej kolejności należy zbadać zarzut niezgodności z prawem.

W przedmiocie zarzutu niezgodności z prawem

28 Skarżąca wnosi przede wszystkim do Sądu o ocenę i stwierdzenie, że art. 1d rozporządzenia nr 216/96 jest niezgodny z art. 41 karty. Wniosek ten, sformułowany w pkt 19 i 20 skarg, został zawarty także w trzecim żądaniu skarżącej.

29 EUIPO podnosi w istocie, że wniosek skarżącej jest niedopuszczalny, gdyż instancją właściwą do dokonania przedmiotowej oceny jest nie Sąd, a Trybunał.

30 Należy na wstępie przypomnieć, że zgodnie z art. 61 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 skarga do Trybunału na decyzję Izby Odwoławczej „może być wniesiona ze względu na brak właściwości, naruszenie istotnego wymogu proceduralnego, naruszenie traktatu, [rzeczonego] rozporządzenia lub związanej z jego stosowaniem reguły prawnej [lub każdego przepisu prawnego dotyczącego ich stosowania] lub nadużycie władzy”. W rozpatrywanym przypadku z treści skarg skarżącej wynika, że zarzuca ona Izbie Odwoławczej, iż ta zastosowała przepis, który – jako sprzeczny z kartą, mającą w myśl art. 6 ust. 1 TUE taką samą moc prawną jak traktaty – jest niezgodny z prawem. W ten sposób, mimo niepowołania się wprost na art. 277 TFUE, skarżąca w rzeczywistości podniosła zarzut niezgodności z prawem w rozumieniu tego artykułu, domagając się, aby Sąd stwierdził, iż art. 1d rozporządzenia nr 216/96 nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 12 lipca 2001 r., Kik/OHIM, T-120/99, EU:T:2001:189, pkt 20).

31 W myśl art. 277 TFUE każda strona może, w postępowaniu dotyczącym aktu o zasięgu ogólnym przyjętego przez instytucję, organ lub jednostkę organizacyjną Unii, podnieść zarzuty określone w art. 263 akapit drugi TFUE w celu powołania się przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej na niemożność stosowania tego aktu. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 277 TFUE wyraża ogólną zasadę gwarantującą każdej ze stron prawo do podważenia – w celu uzyskania stwierdzenia nieważności decyzji dotyczącej jej bezpośrednio i indywidualnie – ważności wcześniejszych aktów instytucjonalnych, które stanowią podstawę prawną zaskarżonej decyzji, o ile stronie tej nie przysługiwało prawo do wniesienia na podstawie art. 263 TFUE skargi bezpośredniej przeciwko aktom, których konsekwencje ona ponosi, a wobec których nie mogła zażądać stwierdzenia nieważności (wyrok z dnia 6 marca 1979 r., Simmenthal/Komisja, 92/78, EU:C:1979:53, pkt 39). W rezultacie okoliczność, że w rozporządzeniu nr 6/2002 nie wymieniono wprost zarzutu niezgodności z prawem jako incydentalnego środka prawnego, z którego podmioty mogą skorzystać przed Sądem, w przypadku gdy domagają się stwierdzenia nieważności bądź zmiany decyzji izby odwoławczej EUIPO, nie stoi na przeszkodzie podniesieniu przez nie tego zarzutu w ramach takiej skargi. Prawo to wynika z ogólnej zasady wskazanej powyżej (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 12 lipca 2001 r., Kik/OHIM, T-120/99, EU:T:2001:189, pkt 21).

32 Należy zauważyć, że argumentacja EUIPO, zgodnie z którą Trybunał jako jedyny jest władny do stwierdzania niezgodności aktów z prawem Unii, jest w rzeczywistości rezultatem pomylenia wyłącznej właściwości Trybunału w zakresie odesłań prejudycjalnych dotyczących ważności aktów w rozumieniu art. 267 akapit drugi TFUE. Tymczasem rozpatrywana sprawa nie dotyczy pytania sądu państwa członkowskiego zadanego w kontekście rozpatrywanego przez niego sporu.

33 Z tego względu argument EUIPO, zgodnie z którym wniosek skarżącej jest niedopuszczalny, należy odrzucić.

34 Co do istoty, skarżąca podnosi, że art. 1d rozporządzenia nr 216/96, w zakresie, w jakim nie wymaga modyfikacji składu izby odwoławczej w przypadku przydzielenia sprawy – w związku ze stwierdzeniem nieważności decyzji – izbie, która orzekała wcześniej, narusza obowiązek bezstronności w rozumieniu art. 41 ust. 1 karty.

35 Artykuł 41 ust. 1 karty, zatytułowany „Prawo do dobrej administracji”, stanowi, że „każdy ma prawo do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia swojej sprawy w rozsądnym terminie przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii”.

36 Artykuł 1d rozporządzenia nr 216/96, ze zmianami, brzmi następująco:

„1. Jeżeli […] środki niezbędne dla wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości [Unii Europejskiej], unieważniającego w całości lub w części decyzję izby odwoławczej lub wielkiej izby, obejmują ponowne rozpatrzenie przez izby odwoławcze sprawy, która była przedmiotem tej decyzji, prezydium decyduje, czy sprawa ma być przekazana do izby, która podjęła tę decyzję, do innej izby czy do wielkiej izby.

2. Jeżeli sprawa przekazana jest do innej izby, w jej skład nie wchodzi żaden z członków uczestniczących w podjęciu zakwestionowanej decyzji. Tego ostatniego przepisu nie stosuje się w przypadku, gdy sprawa zostaje przekazana do wielkiej izby”.

37 Z treści przytoczonych wyżej przepisów nie wynika, że w przypadku przekazania sprawy izbie odwoławczej, która wydała decyzję, której nieważność stwierdzono, prezydium ma obowiązek wyznaczenia składu izby odwoławczej w taki sposób, aby nie zasiadał w niej członek, który brał udział w wydawaniu wcześniejszej decyzji.

38 Należy przypomnieć, że postępowanie przed izbami odwoławczymi EUIPO nie ma charakteru postępowania sądowego, tylko administracyjnego [zob. wyrok z dnia 20 kwietnia 2005 r., Krüger/OHIM – Calpis (CALPICO), T-273/02, EU:T:2005:134, pkt 62 i przytoczone tam orzecznictwo].

39 Tymczasem Sąd orzekł już, że żaden przepis prawa ani żadna zasada nie stoją na przeszkodzie temu, aby administracja powierzyła tym samym urzędnikom ponowne badanie sprawy w celu wykonania wyroku stwierdzającego nieważność decyzji, oraz że nie można sformułować ogólnej zasady wynikającej z obowiązku bezstronności, zgodnie z którą organ administracyjny lub sądowy jest zobowiązany – w przypadku przekazania mu sprawy do ponownego rozpoznania – do przydzielenia jej innemu organowi lub innemu składowi orzekającemu tego organu (zob. podobnie, w odniesieniu do badania sprawy przez organ administracji, wyrok z dnia 11 lipca 2007 r., Schneider Electric/Komisja, T-351/03, EU:T:2007:212, pkt 185–188 i przytoczone tam orzecznictwo ETPC; a także, w odniesieniu do składu orzekającego, wyrok z dnia 1 lipca 2008 r., Chronopost i La Poste/UFEX i in., C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, pkt 51–60 i przytoczone tam orzecznictwo ETPC).

40 Z tego względu należy stwierdzić, że przydzielenie przez prezydium, zgodnie z art. 1d rozporządzenia nr 216/96, sprawy – w związku ze stwierdzeniem nieważności – tej samej izbie odwoławczej, która orzekała wcześniej, bez wyznaczenia innego jej składu, nie narusza obowiązku bezstronności administracji w rozumieniu art. 41 ust. 1 karty.

41 W związku z tym zarzut niezgodności sprawy należy oddalić, a w rezultacie należy oddalić też trzeci zarzut skarżącej.

W przedmiocie naruszenia rozporządzenia nr 216/96 i obowiązku bezstronności izby odwoławczej

42 W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podnosi również naruszenie prawa do bezstronnego rozpatrzenia jej sprawy w rozumieniu art. 41 ust. 1 karty oraz, w sposób dorozumiany, naruszenie rozporządzenia nr 216/96. Skarżąca podnosi, po pierwsze, że sprawy zostały przydzielone tej samej Izbie Odwoławczej, w składzie której zasiadali w szczególności ci sami członkowie Izby Odwoławczej, którzy brali udział w wydawaniu decyzji, których nieważność została stwierdzona przez Sąd; po drugie, że niniejsze sprawy powinny były zostać przydzielone izbie w składzie powiększonym, na co pozwala regulamin wewnętrzny EUIPO; oraz po trzecie, że Izba Odwoławcza przynajmniej uchybiła subiektywnemu obowiązkowi zachowania bezstronności.

43 EUIPO i interwenient nie zgadzają się z tą argumentacją. Co się tyczy przydzielenia sprawy Izbie Odwoławczej, która wydała decyzje, których nieważność została stwierdzona, a której skład był częściowo taki sam, EUIPO podkreśla na początku, że możliwość takiego właśnie przydzielenia wyraźnie wynika z art. 1d rozporządzenia nr 216/96; następnie, że skarżąca nie zakwestionowała przed EUIPO ponownego przydzielenia jej odwołań tej samej Izbie Odwoławczej; oraz wreszcie, że dopiero w przypadku gdy sprawa zostanie przydzielona innej izbie odwoławczej, w jej składzie nie będzie zasiadał żaden z członków, którzy brali udział w wydaniu decyzji, której nieważność została stwierdzona. Co się tyczy możliwości przydzielenia sprawy wielkiej izbie w związku ze stwierdzeniem nieważności decyzji przez Sąd, EUIPO podnosi, że przesłanki określone w tym zakresie w art. 1b ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 216/96 nie zostały w niniejszym przypadku spełnione.

44 Po pierwsze, nie można zgodzić się z krytyką przydzielenia sprawy przez prezydium tej samej Izbie Odwoławczej, w składzie której zasiadał jeden z członków Izby Odwoławczej, która wydała decyzje, których nieważność została stwierdzona przez Sąd. Jak bowiem stwierdzono w pkt 36 i 37 powyżej, rozporządzenie nr 216/96 nie nakłada na prezydium obowiązku wyznaczenia innego składu tej izby, w sytuacji gdy postanawia ono przydzielić sprawę tej samej izbie odwoławczej. Z pkt 38–40 powyżej

wynika ponadto, że sama tylko okoliczność, iż sprawy zostały przydzielone organowi złożonemu częściowo z tych samych urzędników, którzy już je badali, nie oznacza naruszenia obowiązku bezstronności w rozumieniu art. 41 ust. 1 karty.

45 Po drugie, co się tyczy argumentu, że prezydium powinno było przydzielić sprawy wielkiej izbie, należy przypomnieć przesłanki, które w świetle rozporządzenia nr 216/96 uzasadniają przydzielenie sprawy przez prezydium wielkiej izbie.

46 Zgodnie z art. 1b ust. 3 rozporządzenia nr 216/96 „[n]a wniosek przewodniczącego izb odwoławczych postawiony z jego własnej inicjatywy lub na żądanie jednego z członków prezydium, prezydium może przekazać do wielkiej izby sprawę przydzieloną jednej z izb, jeżeli uzna, że jest to uzasadnione trudnością prawną lub wagą sprawy, bądź też szczególnymi okolicznościami, na przykład jeżeli izby odwoławcze wydały rozbieżne decyzje w kwestii prawnej podniesionej w danej sprawie”. Ustęp 2 tego samego artykułu przewiduje, że na podstawie tych samych kryteriów izba odwoławcza może przekazać przydzieloną jej sprawę wielkiej izbie.

47 W rozpatrywanym przypadku należy zauważyć, że w świetle art. 1b ust. 3 w związku z art. 1d ust. 1 rozporządzenia nr 216/96 przydzielenie sprawy wielkiej izbie jest jedną z możliwości pozostawionych ocenie prezydium, przy czym w każdym razie skarżąca nie przedstawiła żadnych informacji wskazujących na spełnienie przesłanek przewidzianych zarówno w art. 1b ust. 3, jak też w art. 1b ust. 1 tego rozporządzenia, uzasadniających przekazanie sprawy wielkiej izbie. Skarżąca ogranicza się do podkreślenia „znaczenia decyzji w świetle uwag Sądu” oraz „poziomu sporu w sprawie”, nie wyjaśniając, na czym owo znaczenie sprawy ma polegać. Okoliczność, że wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. (T-83/11 i T-84/11, EU:T:2012:592) stwierdzono nieważność decyzji z dnia 2 listopada 2010 r. ze względu na brak jej uzasadnienia w kwestii nasycenia stanu sztuki wzorniczej, nie przesądza o istnieniu trudności prawnej, wadze sprawy ani nie stanowi szczególnej okoliczności uzasadniającej przekazanie sprawy wielkiej izbie. W konsekwencji – bez potrzeby badania, czy podnoszone uchybienie uzasadnia stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji – w rozpatrywanym przypadku w żadnym razie nie było podstaw do przekazania sprawy wielkiej izbie.

48 Po trzecie, co się tyczy argumentu opartego na podnoszonym braku subiektywnej bezstronności Izby Odwoławczej, należy stwierdzić, że skarżąca nie przedstawiła żadnego argumentu świadczącego o braku bezstronności któregokolwiek z jej członków.

49 Zarzut pierwszy należy zatem oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu art. 6 oraz art. 61 ust. 6 rozporządzenia nr 6/2002

50 W ramach zarzutu drugiego skarżąca stara się wykazać, że Izba Odwoławcza błędnie oceniła materiał dowodowy dotyczący nasycenia stanu sztuki wzorniczej i co za tym idzie, błędnie oceniła indywidualny charakter zaskarżonych wzorów w rozumieniu art. 6 rozporządzenia nr 6/2002. W ten sposób Izba Odwoławcza uchybiła obowiązkowi „podjęcia niezbędnych środków w celu zastosowania się” do wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. (T-83/11 i T-84/11, EU:T:2012:592), sformułowanemu w art. 61 ust. 6 tego rozporządzenia.

51 EUIPO i interwenient nie zgadzają się z tą argumentacją.

52 Z treści art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 wynika, że w przypadku zarejestrowanego wzoru wspólnotowego indywidualny charakter należy oceniać w świetle całościowego wrażenia, jakie wzór wywołuje na poinformowanym użytkowniku. Całościowe wrażenie wywierane na poinformowanym użytkowniku musi różnić się od wrażenia, jakie wywiera na tym użytkowniku wzór, który został udostępniony publicznie przed datą dokonania zgłoszenia wzoru do rejestracji lub, jeśli zastrzeżono

pierwszeństwo, przed datą pierwszeństwa. Artykuł 6 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 uściśla, że przy ocenie indywidualnego charakteru bierze się pod uwagę stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru.

53 Jak wynika z orzecznictwa, indywidualny charakter wzoru wynika z odmiennego całościowego wrażenia lub braku „déjà vu" z punktu widzenia poinformowanego użytkownika w stosunku do ogółu istniejących wcześniej wzorów, z pominięciem różnic, które nie są wystarczająco uwydatnione, ażeby wpłynąć na wspomniane całościowe wrażenie, nawet jeśli wykraczają poza nieznaczące szczegóły, z uwzględnieniem jednak różnic wystarczająco uwydatnionych, by stworzyć odmienne całościowe wrażenie [zob. wyrok z dnia 7 listopada 2013 r., Budziewska/OHIM – Puma (Zwierzę z rodziny kotowatych w wyskoku), T-666/11, niepublikowany, EU:T:2013:584, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo].

54 Przy ocenie indywidualnego charakteru wzoru na tle ogółu istniejących wcześniej wzorów należy wziąć pod uwagę charakter produktu, w którym wzór został zastosowany lub zawarty, a w szczególności sektor przemysłu, do którego on należy (motyw 14 rozporządzenia nr 6/2002), stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru, ewentualne nasycenie stanu sztuki wzorniczej, które może sprawić, że poinformowany użytkownik będzie bardziej wrażliwy na różnice między porównywanymi wzorami, a także sposób, w jaki produkt jest używany, zwłaszcza z punktu widzenia manipulacji, jakim zwykle wówczas podlega (zob. wyrok z dnia 7 listopada 2013 r., Zwierzę z rodziny kotowatych w wyskoku, T-666/11, niepublikowany, EU:T:2013:584, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).

55 O ile nie można uznać, że samo nasycenie stanu sztuki wzorniczej ogranicza stopień swobody twórcy, o tyle może ono, jeśli o nim wiadomo, sprawić, że użytkownik będzie bardziej wrażliwy na różnice występujące między kolidującymi ze sobą wzorami. W rezultacie wzór może – wskutek nasycenia stanu sztuki wzorniczej – mieć indywidualny charakter ze względu na swoje cechy, które w braku takiego nasycenia nie mogłyby sprawić, że całościowe wrażenie wywierane na poinformowanym użytkowniku byłoby inne [zob. podobnie wyroki: z dnia 12 marca 2014 r., Tubes Radiatori/OHIM – Antrax It (Grzejnik), T-315/12, niepublikowany, EU:T:2014:115, pkt 87 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 29 października 2015 r., Roca Sanitario/OHIM – Villeroy & Boch (Kran z jednym uchwytem), T-334/14, niepublikowany, EU:T:2015:817, pkt 83].

56 Przy ocenie indywidualnego charakteru wzoru należy także uwzględnić punkt widzenia poinformowanego użytkownika. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem poinformowany użytkownik jest osobą szczególnie uważną i dysponuje pewną wiedzą na temat stanu sztuki wzorniczej, to znaczy wcześniejszych wzorów związanych z danym produktem, które były udostępnione w dacie dokonania zgłoszenia zaskarżonego wzoru lub – w zależności od przypadku – w dacie zastrzeżonego pierwszeństwa [wyroki: z dnia 18 marca 2010 r., Grupo Promer Mon Graphic/OHIM – PepsiCo (Przedstawienie okrągłej podstawki do celów promocyjnych), T-9/07, EU:T:2010:96, pkt 62; z dnia 9 września 2011 r., Kwang Yang Motor/OHIM – Honda Giken Kogyo (Silnik spalinowy wewnętrznego spalania), T-11/08, niepublikowany, EU:T:2011:447, pkt 23; z dnia 6 czerwca 2013 r., Kastenholz/OHIM – Qwatchme (Tarcze zegarka), T-68/11, EU:T:2013:298, pkt 57].

57 W niniejszej sprawie Izba Odwoławcza zdefiniowała poinformowanego użytkownika jako użytkownika, który kupuje grzejniki, aby zainstalować je w swoim mieszkaniu, oraz który, nie będąc specjalistą w dziedzinie wzorów przemysłowych (jakim byłby architekt lub dekorator wnętrz), zna ofertę na rynku, trendy w modzie i podstawowe cechy charakterystyczne produktu. Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła, że prawidłowość tej definicji została potwierdzona w pkt 41 i 42 wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. (T-83/11 i T-84/11, EU:T:2012:592). Definicji tej nie kwestionują zresztą strony.

58 Izba Odwoławcza uznała ponadto, że ze względu na brak szczególnych ograniczeń technicznych lub prawnych, w przypadku promienników oraz wzoru kolektorów twórca mógł dokonać wyboru spośród bardzo różnorodnych kształtów. Izba Odwoławcza prawidłowo stwierdziła też, że ocena, zgodnie z którą stopień swobody twórcy nie był w rozpatrywanym przypadku ograniczony, została potwierdzona w pkt 46–52 wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. (T-83/11 i T-84/11, EU:T:2012:592).

59 Na poparcie zarzutu drugiego, opartego na błędach Izby Odwoławczej popełnionych przy ocenie materiału dowodowego dotyczącego nasycenia stanu sztuki wzorniczej, skarżąca podnosi zasadniczo dwa zarzuty szczegółowe. W ramach pierwszego zarzutu szczegółowego skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza błędnie wybrała moment, w którym dokonała oceny nasycenia stanu sztuki wzorniczej, ustalając go na moment ogłoszenia zaskarżonych decyzji, czyli październik 2014 r., podczas gdy oceny należało dokonać w momencie zgłoszenia zaskarżonych wzorów do rejestracji, czyli we wrześniu 2006 r. Izba Odwoławcza nie miała zatem racji, uznając, że dowody nasycenia stanu sztuki wzorniczej przedstawione przez skarżącą w załączniku do uwag z dnia 12 marca 2014 r., które odnosiły się do okresu rejestracji (lata 2004–2006), nie były „aktualne". Ów błąd znajduje również potwierdzenie w użyciu w zaskarżonych decyzjach czasu teraźniejszego, jak też w różnorodnych odesłaniach do „aktualnej" sytuacji panującej w rozpatrywanym sektorze.

60 EUIPO nie zgadza się z zarzutem, że analiza stanu nasycenia sektora została przeprowadzona w momencie wydania zaskarżonych decyzji. W jego ocenie nawet gdyby było to prawdą, to skoro przedstawione dowody były niewystarczające do wykazania nasycenia sektora w momencie wydania zaskarżonych decyzji, tym bardziej były one niewystarczające dla wykazania nasycenia stanu sztuki wzorniczej w momencie zgłoszenia zaskarżonych wzorów do rejestracji, z uwagi na nielogiczność twierdzenia, że sektor dotychczas nasycony przestał później taki być.

61 Izba Odwoławcza stwierdziła, uwzględniając w szczególności wyrok z dnia 13 listopada 2012 r. (T-83/11 i T-84/11, EU:T:2012:592), że nie można a priori oraz w sposób ogólnikowy, jak czasem zdarzało się w przeszłości, powoływać się na koncepcję nasycenia rozpatrywanego sektora ani wykazać, że takie nasycenie występuje. W jej ocenie, zważywszy na wagę i znaczenie prawnej zasady nasycenia stanu sztuki wzorniczej, a w konsekwencji w celu oceny indywidualnego charakteru konkretnego wzoru, strona, która się na tę koncepcję powołuje, czyli skarżąca, powinna przedstawić wystarczająco jasne, precyzyjne i spójne dowody. W pkt 41 zaskarżonych decyzji Izba Odwoławcza dodała, że owe dowody powinny być również „aktualne". Przypomniała, że stronom wyznaczono w tym względzie nowy termin na przedstawienie ich argumentów i dowodów w tej kwestii. Uznała ona w szczególności, że dokumenty przedstawione przez skarżącą w załączniku do uwag z dnia 12 marca 2014 r., czyli fragmenty jednego z jej katalogów, fragmenty katalogu interwenienta, fragmenty pięciu katalogów innych przedsiębiorstw działających w tym sektorze (Tubes, Tubor, The Radiator Company, Metalform i Rondra) oraz ilustracja porównująca grzejnik produkowany według jednego z zaskarżonych wzorów oraz jednego ze wzorów wcześniejszych, nie były kompletne, gdyż wspomniane fragmenty katalogów przedstawiają jedynie kilka wzorów grzejników oferowanych przez zaledwie pięciu wytwórców, zamiast pokazywać cały asortyment towarów oferowanych przez tych samych bądź innych wytwórców. Izba Odwoławcza odnotowała też bardzo złą jakość niektórych ilustracji grzejników, skutkiem czego nie mogła ona prawidłowo ocenić ich linii ani konturów, a także potępiła okoliczność, że ilustracje pochodzą z katalogów, nie zaś z rejestracji wzorów. Izba Odwoławcza podkreśliła wreszcie w pkt 46 zaskarżonych decyzji, że rzeczone katalogi nie były opatrzone datą, a jeśli już, to odnosiły się one do lat 2004 i 2006. Izba Odwoławcza dodała, że materiał dowodowy świadczący o wysokim stopniu zagęszczenia w rozpatrywanym sektorze powinien był składać się z bardziej spójnych i precyzyjnych dowodów, takich jak na przykład inne katalogi oraz dowody z dokumentów dotyczące produktów oferowanych przez większą liczbę konkurencyjnych przedsiębiorstw, opinie ekspertów z rozpatrywanego sektora, oświadczenia stowarzyszeń wytwórców oraz oświadczenia konsumentów, katalogi oraz cenniki dużych dystrybutorów działających w rozpatrywanym sektorze, oraz, wreszcie, wyniki badań i analiz rozpatrywanego sektora przeprowadzone przez przedsiębiorstwa trzecie. Izba Odwoławcza doszła do wniosku, że całość dokumentacji przedstawiona przez skarżącą była niewystarczająca do udowodnienia stopnia nasycenia stanu sztuki wzorniczej, a tym bardziej do

zweryfikowania prawdziwości twierdzenia skarżącej, że rozpatrywany sektor był nasycony. Izba Odwoławcza dodała, że niektóre ze wzorów przedstawionych w materiałach dowodowych różniły się wizualnie od innych przykładów wzorów przedstawionych przez skarżącą.

62 Co się tyczy wcześniejszych decyzji EUIPO, mających znaczenie przy ocenie nasycenia rozpatrywanego sektora, w tym w szczególności decyzji z dnia 17 kwietnia 2008 r. (sprawa R 976/2007-3), w której ta sama Izba Odwoławcza wspomniała, że nasycenie sektora grzejników (radiatori per riscaldamento) jest „faktem powszechnie znanym", Izba Odwoławcza uznała w istocie, że jej wcześniejsza praktyka decyzyjna może stanowić wystarczającą wskazówkę tylko wówczas, gdy zostanie ona potwierdzona przez dokumentację jednoznacznie przedstawiającą „aktualny stan rzeczy", co nie miało miejsca w rozpatrywanej sprawie.

63 Na wstępie należy zauważyć, iż z orzecznictwa wynika, że zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 oceny całościowego wrażenia zaskarżonego wzoru i ustalenia ewentualnego nasycenia stanu sztuki wzorniczej należy dokonać w odniesieniu do daty zgłoszenia spornego wzoru do rejestracji (zob. podobnie wyrok z dnia 29 października 2015 r., Kran z jednym uchwytem, T-334/14, niepublikowany, EU:T:2015:817, pkt 87). EUIPO również tego nie kwestionuje.

64 W rozpatrywanym przypadku należy stwierdzić, że, jak słusznie podnosi skarżąca, Izba Odwoławcza błędnie wybrała moment, w odniesieniu do którego dokonała oceny ewentualnego nasycenia stanu sztuki wzorniczej. Izba Odwoławcza stwierdziła w pkt 46 zaskarżonych decyzji, że nawet gdy przedstawione przez skarżącą katalogi były opatrzone datami, „odnosiły się one do lat 2004 i 2006" (włoska wersja zaskarżonych decyzji brzmi następująco: „Infine, occorre anche sottolineare che i cataloghi in questione sono non datati, o che quando presentano data, essi corrispondono agli anni 2004 e 2006"), mając na myśli, że lata te nie były istotne dla oceny istnienia nasycenia stanu sztuki wzorniczej. Tymczasem katalog z 2006 r. przynajmniej odpowiada rokowi, w którym dokonano rejestracji zaskarżonych wzorów, a więc miał on znaczenie dla oceny nasycenia stanu sztuki wzorniczej. Należy ponadto podkreślić, że w pkt 41 zaskarżonych decyzji Izba Odwoławcza potwierdziła, iż „z uwagi na decydujący charakter tego czynnika [tzn. nasycenia stanu sztuki wzorniczej] jego występowania nie można w żaden sposób domniemywać i musi być ono oceniane w świetle całokształtu jasnych, precyzyjnych, spójnych i aktualnych dowodów", co wskazuje na to, że Izba Odwoławcza przeanalizowała kwestię nasycenia stanu sztuki wzorniczej w momencie wydania zaskarżonych decyzji. Potwierdza to pkt 49 zaskarżonych decyzji, w którym Izba Odwoławcza stwierdziła:

„[w]cześniejsze decyzje [EUIPO z lat 2007 i 2008] odnoszące się do nasycenia rozpatrywanego sektora, powołane przez właściciela, mogą stanowić wystarczającą wskazówkę tylko wówczas, gdy zostanie ona potwierdzona przez dokumentację jednoznacznie przedstawiającą aktualny stan rzeczy […]".

65 Wyrażenie „aktualny stan rzeczy" nie może w tym kontekście odnosić się do roku 2006.

66 W świetle wcześniejszych rozważań należy wobec tego stwierdzić, że Izba Odwoławcza błędnie wybrała moment, w odniesieniu do którego należało dokonać oceny nasycenia stanu sztuki wzorniczej. Wbrew twierdzeniom EUIPO, poszczególne odniesienia do aktualnego stanu rzeczy wskazane w pkt 64 powyżej, okoliczność, że katalogi z 2004 i 2006 r. nie zostały uznane za odnoszące się do prawidłowego okresu, jak też użycie czasu teraźniejszego w stosownych punktach zaskarżonych decyzji razem wystarczą, aby stwierdzić, że w rozpatrywanym wypadku błąd ów został popełniony.

67 Nie można też zgodzić się z argumentacją EUIPO, że w istocie skoro Izba Odwoławcza uznała, iż rozpatrywany sektor nie był nasycony w momencie wydania zaskarżonych decyzji, to sektor ten nie mógł też być nasycony osiem lat wcześniej ze względu na nielogiczność twierdzenia, że sektor dotychczas nasycony przestał później taki być. Po pierwsze, błędne jest twierdzenie, że Izba Odwoławcza stwierdziła w zaskarżonych decyzjach, iż rozpatrywany sektor nie był nasycony w momencie wydania zaskarżonych decyzji. Izba Odwoławcza uznała jedynie, że w momencie wydania

zaskarżonych decyzji nasycenie stanu sztuki wzorniczej nie zostało wystarczająco wykazane zgodnie z wymogami prawa. Po drugie, argumentacja ta opiera się na zwykłym, niczym niepotwierdzonym twierdzeniu, gdyż EUIPO nie wykazało, dlaczego nasycenie stanu sztuki wzorniczej nie mogło się zmienić przez długi okres ośmiu lat.

68 Należy jednak stwierdzić, że błąd popełniony przez Izbę Odwoławczą nie przesądza o konieczności stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji.

69 Otóż, o ile Izba Odwoławcza błędnie uznała, że katalogi z lat 2004 i 2006 nie odnoszą się do lat mających znaczenie dla jej oceny, o tyle Izba Odwoławcza mimo to podjęła starania, aby je przeanalizować, co doprowadziło ją do stwierdzenia, że zważywszy na inne zasadnicze elementy, nie były one wystarczające do wykazania nasycenia stanu sztuki wzorniczej. W pkt 40 zaskarżonych decyzji odnotowała ona, że fragmenty katalogów z 2004 r. (Tubor) i z 2006 r. (The Radiator Company) zawierały niewystarczającą liczbę wzorów i nie przedstawiały całego asortymentu towarów oferowanych przez tych wytwórców (dwa wzory z katalogu Tubor, trzy wzory z katalogu The Radiator Company) oraz że fotografie pochodzące z katalogu The Radiator Company z 2006 r. (wzory Volcano i Volcano Verticale) były złej jakości. Ponadto ustalenie faktyczne Izby Odwoławczej, że przedstawione elementy katalogów pochodzą z katalogów tylko pięciu wytwórców, odnosi się do katalogów z lat 2004 i 2006. W ocenie Izby Odwoławczej materiał dowodowy powinien był obejmować bardziej spójne i precyzyjne dowody, takie jak na przykład inne katalogi oraz dowody z dokumentów dotyczące towarów oferowanych przez większą liczbę konkurencyjnych przedsiębiorstw, opinie ekspertów z rozpatrywanego sektora, oświadczenia stowarzyszeń wytwórców oraz oświadczenia konsumentów, katalogi i cenniki dużych dystrybutorów działających w rozpatrywanym sektorze, oraz, wreszcie, badania i analizy rozpatrywanego sektora przeprowadzone przez przedsiębiorstwa trzecie, zaś skarżąca przedstawiła tylko kilka ilustracji pochodzących z pięciu katalogów przedsiębiorstw wytwarzających grzejniki. Ponadto w pkt 44 zaskarżonych decyzji Izba Odwoławcza podkreśliła, że niektóre wzory pochodzące z różnych katalogów różniły się wizualnie od innych przedstawionych przykładów wzorów, w szczególności od niektórych przykładów z katalogu The Radiator Company z 2006 r., mając przez to na myśli, że owe przykłady nie były istotne dla wykazania istnienia wzorów bardzo podobnych do wzorów rozpatrywanych, a tym samym dla wykazania nasycenia stanu sztuki wzorniczej. Owe uwagi, dotyczące niewystarczającej liczby dowodów oraz ich nieadekwatności, zachowują aktualność również dla oceny nasycenia stanu sztuki wzorniczej w momencie zgłoszenia zaskarżonych wzorów do rejestracji.

70 W konsekwencji należy ostatecznie stwierdzić, że Izba Odwoławcza słusznie przyjęła, iż dowody odnoszące się do okresu mającego znaczenie dla oceny nasycenia stanu sztuki wzorniczej (w szczególności dowody z 2006 r.) były niewystarczające zarówno pod względem liczby, jakości, jak i ich znaczenia.

71 Pierwszy zarzut szczegółowy nie może zatem zostać utrzymany.

72 W ramach drugiego zarzutu szczegółowego skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza nie wzięła pod uwagę dowodów dotyczących nasycenia rynku przedstawionych przez nią jeszcze w ramach wcześniejszych postępowań przed EUIPO, zakończonych wydaniem decyzji z dnia 2 listopada 2010 r.

73 Po pierwsze, należy przypomnieć, że w związku z wydaniem wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. (T-83/11 i T-84/11, EU:T:2012:592) sprawozdawca wezwał strony do przedstawienia wszystkich stosownych dowodów i uwag odnoszących się do kwestii nasycenia stanu sztuki wzorniczej. Skarżąca przedstawiła uwagi i dowody w tej kwestii w dniu 12 marca 2014 r. Owe dowody, załączone do uwag skarżącej z dnia 12 marca 2014 r., zostały w całości wymienione w pkt 39 zaskarżonych decyzji. W pkt 48–51 zaskarżonych decyzji Izba Odwoławcza powołała się też na wcześniejszą praktykę decyzyjną EUIPO w tej kwestii.

74 Należy zauważyć, że dokumenty bezpośrednio wymienione w zaskarżonych decyzjach nie są jedynymi, które Izba Odwoławcza zbadała, gdyż pkt 39 zaskarżonych decyzji zaczyna się sformułowaniem „[w] szczególności", które to sformułowanie podkreśla, że następująca potem lista dokumentów odnoszących się do nasycenia stanu sztuki wzorniczej przedstawionych przez skarżącą nie była wyczerpująca oraz że Izba Odwoławcza przeanalizowała większą liczbę dokumentów. Należy w tym względzie zauważyć, że Izba Odwoławcza nie ma obowiązku przedstawiania wyjaśnień, które podejmowałyby w sposób wyczerpujący punkt po punkcie argumentację przedstawioną przez strony sporu. Uzasadnienie może zatem być dorozumiane, pod warunkiem że umożliwia ono zainteresowanym poznanie przyczyn, dla których została wydana taka decyzja izby odwoławczej, a właściwemu sądowi dostarcza elementów wystarczających do dokonania kontroli [zob. analogicznie wyrok z dnia 9 lipca 2008 r., Reber/OHIM – Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (Mozart), T-304/06, EU:T:2008:268, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo].

75 Po drugie, należy stwierdzić, że całość dowodów skarżącej mających świadczyć o nasyceniu stanu sztuki wzorniczej została uznana za niewystarczającą dla wykazania, że w rozpatrywany sektor cechuje nasycenie stanu sztuki wzorniczej, jak wynika z pkt 41 zaskarżonych decyzji.

76 Po trzecie, co się tyczy materiałów załączonych do uwag skarżącej z dnia 3 września 2008 r., czyli fotografii grzejników E.CO.TERM (Cordivari) i Runtal, należy stwierdzić, że nie są one w stanie zmienić poczynionego w zaskarżonych decyzjach ustalenia, iż dowody mające świadczyć o nasyceniu stanu sztuki wzorniczej są niewystarczające. Chodzi o kilka fotografii grzejników, przedstawionych na tylko trzech stronach. Jedna z fotografii, przedstawiająca sześć nakładających się na siebie grzejników Cordivari (dodatkowo słabo widocznych), pochodzi z roku 1997, czyli sprzed dziewięciu lat od momentu, w którym należało dokonywać oceny nasycenia stanu sztuki wzorniczej, i przedstawia grzejniki, z których cztery nie mają takich samych charakterystycznych cech jak zaskarżone wzory. Podobnie należy stwierdzić w odniesieniu do sześciu fotografii grzejników Runtal, z których dwa zupełnie różnią się od spornych grzejników. Dodatkowo fotografie te nie są opatrzone datą, albo też, gdyby interpretować odniesienie do cenników jako daty, w każdym razie pochodzą z 2000 r. Co się tyczy uwag skarżącej z dnia 6 sierpnia 2009 r., należy stwierdzić, że skarżąca nie przedstawiła żadnego argumentu pozwalającego na wykazanie istnienia stanu nasycenia stanu sztuki wzorniczej. Z tego względu należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała, które dowody nasycenia stanu sztuki wzorniczej Izba Odwoławcza miała pominąć w kontekście przeprowadzonej oceny i które to dowody miały być wystarczająco adekwatne i decydujące dla zmiany stanowiska Izby Odwoławczej.

77 Drugi zarzut szczegółowy należy zatem oddalić, a tym samym zarzut drugi należy oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutów trzeciego i czwartego, sformułowanych tytułem zarzutów ewentualnych i opartych na naruszeniu art. 6 i art. 63 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, dobrej administracji i równego traktowania, jak też naruszenia art. 6 i art. 62 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 6/2002, dotyczących zakresu obowiązku uzasadnienia decyzji EUIPO

78 W ramach zarzutów trzeciego i czwartego, sformułowanych tytułem zarzutów ewentualnych, skarżąca zarzuca w istocie Izbie Odwoławczej odejście od jej wcześniejszej decyzji z dnia 17 kwietnia 2008 r. (sprawa R 976/2007-3), przedstawionej przez skarżącą w charakterze dowodu, w której to decyzji Izba Odwoławcza stwierdziła, że fakt nasycenia rynku grzejników jest „powszechnie znany". W ramach zarzutu czwartego, sformułowanego tytułem zarzutu ewentualnego, skarżąca krytykuje zbyt krótkie uzasadnienie, w pkt 51 zaskarżonych decyzji, powodów, dla których Izba Odwoławcza zdecydowała się odejść od tej decyzji.

79 EUIPO i interwenient nie zgadzają się z tą argumentacją.

80 W rozpatrywanym przypadku, w pkt 48 i 49 zaskarżonych decyzji, Izba Odwoławcza stwierdziła, że niezależnie od ustaleń Wydziału Unieważnień w decyzji z dnia 12 kwietnia 2007 r., jak też ustaleń Izby Odwoławczej w decyzji z dnia 17 kwietnia 2008 r. (sprawa R 976/2007-3), na które powołała się skarżąca, przedstawionej przez nią dokumentacji nie można uznać za wystarczającą do udowodnienia, iż w każdym razie rozpatrywany sektor był tak nasycony, że poinformowany użytkownik przywiązywał większą uwagę do różnic między porównywanymi wzorami. Izba Odwoławcza uznała, że wcześniejsze decyzje EUIPO dotyczące nasycenia rozpatrywanego sektora mogłyby stanowić wystarczającą wskazówkę, tylko gdyby zostały poparte dokumentacją jednoznacznie pokazującą aktualny stan rzeczy, przy czym ów aktualny stan rzeczy nie może być przedmiotem jakiegokolwiek domniemania, gdyż stwierdzenie nasycenia stanu sztuki wzorniczej nie może po prostu opierać się na fakcie powszechnie znanym. W pkt 50 zaskarżonych decyzji Izba Odwoławcza podkreśliła, że z uwagi na znaczenie pojęcia nasycenia stanu sztuki wzorniczej, w szczególności w kontekście niniejszych spraw, jest absolutnie niezbędne, aby właściciel przedstawił katalog wystarczająco jasnych, precyzyjnych i spójnych środków dowodowych, nie zaś tylko kilka fotografii pochodzących z katalogu lub, jak w niniejszym przypadku, jedynie odwołał się do wcześniejszej praktyki decyzyjnej EUIPO lub jej izb odwoławczych. W pkt 51 zaskarżonych decyzji Izba Odwoławcza przypomniała, że zasadność decyzji EUIPO powinno się oceniać wyłącznie na podstawie rozporządzenia nr 6/2002, zgodnie z jego wykładnią dokonaną przez sąd Unii, nie zaś na podstawie wcześniejszej praktyki decyzyjnej EUIPO. Izba Odwoławcza przypomniała też, że jest oczywiste, iż w świetle zasad równego traktowania i dobrej administracji EUIPO musi brać pod uwagę decyzje wydane już w odniesieniu do podobnych zgłoszeń i ze szczególną uwagą rozważyć, czy w danym przypadku rozstrzygnięcie winno brzmieć podobnie, czy nie, ale że zastosowanie tych zasad musi w każdym razie pozostawać w zgodzie z zasadą legalności. Z tego powodu właściciel zaskarżonego wzoru nie może przywoływać na swój użytek ewentualnej bezprawności popełnionej na korzyść osoby trzeciej celem uzyskania identycznej decyzji, gdyż kwestia ta wymaga zbadania w każdym konkretnym przypadku.

81 Sąd uważa, że w pierwszej kolejności należy zbadać zarzut czwarty, oparty w istocie na naruszeniu obowiązku uzasadnienia.

– *W przedmiocie naruszenia obowiązku uzasadnienia*

82 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 62 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 6/2002 decyzje EUIPO muszą zawierać uzasadnienie. Ten obowiązek uzasadnienia ma taki sam zakres, jak obowiązek wynikający z art. 296 TFUE, wymagający, by rozumowanie autora aktu zostało przedstawione w sposób jasny i jednoznaczny. Podwójnym celem obowiązku uzasadniania decyzji EUIPO jest bowiem, po pierwsze, umożliwienie zainteresowanym zapoznania się z motywami wydania danego aktu, tak by mieli oni możliwość obrony swoich praw, a po drugie, umożliwienie sądowi Unii przeprowadzenia kontroli zgodności z prawem decyzji [zob. analogicznie wyrok z dnia 12 lipca 2012 r., Gucci/OHIM – Chang Qing Qing (GUDDY), T-389/11, niepublikowany, EU:T:2012:378, pkt 16 i przytoczone tam orzecznictwo].

83 W wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. (T-83/11 i T-84/11, EU:T:2012:592) Sąd stwierdził, że Izba Odwoławcza nie przedstawiła żadnego uzasadnienia w odniesieniu do argumentów skarżącej dotyczących nasycenia stanu sztuki wzorniczej, nawet dla oddalenia tych argumentów z uwagi na brak dowodów (wyrok z dnia 13 listopada 2012 r., T-83/11 i T-84/11, EU:T:2012:592, pkt 79, 87, 97–99).

84 W związku z tym wyrokiem skarżąca powołała się przed Izbą Odwoławczą, w szczególności w uwagach z dnia 12 marca 2014 r., na wcześniejsze decyzje Wydziału Unieważnień z dnia 12 kwietnia 2007 r. oraz Trzeciej Izby Odwoławczej z dnia 17 kwietnia 2008 r., w których stwierdzono, że nasycenie sektora grzejników jest faktem powszechnie znanym.

85 Z całą mocą należy stwierdzić, w świetle pkt 48–51 zaskarżonych decyzji przypomnianych w pkt 80 powyżej, że wbrew twierdzeniom skarżącej zaskarżone decyzje zostały wystarczająco uzasadnione w zakresie powodów, dla których Izba Odwoławcza uznała – wbrew temu, co wynikało z wcześniejszych decyzji EUIPO – że nasycenie rozpatrywanego rynku nie było faktem powszechnie znanym. Otóż w pkt 48 i 49 zaskarżonych decyzji Izba Odwoławcza wyjaśniła, że wcześniejsze decyzje EUIPO, na które się powołano, mogą stanowić wystarczającą wskazówkę, tylko jeżeli są poparte dokumentacją jednoznacznie pokazującą „aktualny" stan rzeczy, który nie może być przedmiotem jakiegokolwiek domniemania, gdyż stwierdzenie nasycenia stanu sztuki wzorniczej po prostu nie może opierać się na fakcie powszechnie znanym. Mimo że odwołanie się do aktualnego stanu rzeczy świadczy o błędzie w wyborze momentu, w którym należało dokonywać oceny, uzasadnienie pozwala na jednoznaczne zrozumienie, iż w ocenie Izby Odwoławczej jej wcześniejsza praktyka decyzyjna powinna zostać potwierdzona przez dowody aktualne w momencie dokonywania oceny nasycenia stanu sztuki wzorniczej. Co więcej, w pkt 51 i 52 zaskarżonych decyzji Izba Odwoławcza przypomniała utrwalone orzecznictwo, zgodnie z którym EUIPO nie jest związane swoją praktyką decyzyjną, zaś zastosowanie zasad równego traktowania i dobrej administracji musi pozostawać w zgodzie z zasadą legalności, przy czym każdy konkretny przypadek musi być przedmiotem odrębnej i dogłębnej analizy. Z powyższego uzasadnienia wynika, że Izba Odwoławcza uznała, iż należy odejść od ustalenia poczynionego we wcześniejszych decyzjach, gdyż twierdzenie to nie zostało należycie udowodnione lub mogło być niezgodne z prawem. To, czy powyższe uzasadnienie jest adekwatne, wymaga merytorycznej analizy zaskarżonych decyzji.

86 Twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym zaskarżone decyzje nie wskazują, jakie okoliczności pozwalają na stwierdzenie, że rynek nie jest lub przestał być nasycony, jest bezpodstawne, gdyż Izba Odwoławcza przedstawiła w zaskarżonych decyzjach inne powody, wyjaśniające, dlaczego dokonała ona ustalenia odmiennego niż we wcześniejszych decyzjach EUIPO.

87 Wynika stąd, że zarzut oparty na naruszeniu obowiązku uzasadnienia należy oddalić.

– W przedmiocie naruszenia art. 63 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 oraz zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, równego traktowania i dobrej administracji

88 Skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej, że ta nie uwzględniła w niniejszym przypadku ustalenia dokonanego we wcześniejszej decyzji z dnia 17 kwietnia 2008 r. (sprawa R 976/2007-3), a mianowicie, że nasycenie rynku grzejników jest faktem powszechnie znanym. Skarżąca podnosi, że odejście Izby Odwoławczej od tego wcześniejszego ustalenia faktycznego stanowi naruszenie art. 63 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, równego traktowania oraz dobrej administracji. Skarżąca powołuje się w szczególności na orzecznictwo, zgodnie z którym ze względu na te dwie ostatnie zasady EUIPO musi przy rozpatrywaniu zgłoszenia do rejestracji brać pod uwagę decyzje wydane już w odniesieniu do podobnych zgłoszeń i ze szczególną uwagą rozważyć, czy w danym przypadku rozstrzygnięcie winno brzmieć podobnie. Skarżąca uważa, że w świetle tych wymogów Izba Odwoławcza nie mogła zmienić zdania w kwestii faktycznej takiej jak stan nasycenia rynku, chyba że wystąpiły okoliczności usprawiedliwiające tę zmianę, przy czym Izba Odwoławcza nie wyjaśniła, że takie okoliczności zaszły.

89 EUIPO i interwenient nie zgadzają się z tą argumentacją. EUIPO podnosi w szczególności, że to w wyroku z dnia 12 marca 2014 r., Grzejnik (T-315/12, niepublikowanym, EU:T:2014:115, pkt 87), stwierdzono konieczność wykazania materiałem dowodowym, iż doszło do nasycenia stanu sztuki wzorniczej, i ustanowiono zakaz domniemywania, że rozpatrywany sektor cechuje nasycenie, lub uznania tej okoliczności za fakt powszechnie znany, jak też EUIPO uczyniła we wcześniejszych decyzjach.

90 Na wstępie Sąd pragnie zauważyć, że wbrew twierdzeniom EUIPO wyrok z dnia 12 marca 2014 r., Grzejnik (T-315/12, niepublikowany, EU:T:2014:115), nie ustanowił wymogu wykazania stanu nasycenia materiałem dowodowym oraz w danym wypadku nie zakazał uznawania tego stanu za fakt powszechnie znany. Stwierdzenie w pkt 87 tego wyroku, że nasycenie stanu sztuki wzorniczej, jeżeli jest uświadomione, może uwrażliwiać poinformowanego użytkownika na różnice między zaskarżonymi wzorami, nie stoi na przeszkodzie uznaniu przez Izbę Odwoławczą, że nasycenie stanu sztuki wzorniczej jest faktem powszechnie znanym. Fakt „uświadomiony" oznacza jedynie fakt uznany za prawdziwy, odpowiadający rzeczywistości. Tymczasem fakt powszechnie znany oznacza fakt, „o którym wiedzą wszyscy lub o którym można się dowiedzieć z powszechnie dostępnych źródeł" [wyrok z dnia 22 czerwca 2004 r., Ruiz-Picasso i in./OHIM – DaimlerChrysler (PICARO), T-185/02, EU:T:2004:189, pkt 29]. Fakt powszechnie znany jest zatem faktem uznawanym za prawdziwy przez każdego, do tego stopnia, że okoliczności tej nie trzeba wykazywać.

91 Należy też przypomnieć, że art. 63 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 stanowi, iż „w toku postępowania przed [EUIPO] bada on stan faktyczny z urzędu. Jednakże w trakcie postępowania dotyczącego unieważnienia badania [EUIPO] ograniczone są do okoliczności faktycznych, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony". Przepis ten jest wyrazem obowiązku staranności, zgodnie z którym właściwa instytucja powinna zbadać starannie i bezstronnie wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne danego przypadku [zob. analogicznie wyrok z dnia 15 lipca 2011 r., Zino Davidoff/OHIM – Kleinakis kai SIA (GOOD LIFE), T-108/08, EU:T:2011:391, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo].

92 W rozpatrywanym przypadku skarżąca nie wykazała, dlaczego odejście od ustalenia, iż nasycenie rozpatrywanego sektora jest faktem powszechnie znanym, stanowi naruszenie tego przepisu, skoro przepis ten wskazuje jedynie elementy, które muszą być przedmiotem analizy EUIPO, nie przesądzając o jej wyniku. Okoliczność, że końcowe stanowisko EUIPO różni się od stanowiska skarżącej, w żaden sposób nie narusza art. 63 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002.

93 Co się tyczy zarzutu opartego na naruszeniu zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, równego traktowania oraz dobrej administracji, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że decyzje izb odwoławczych EUIPO, wydawane na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2016, L 79, s. 44; Dz.U. 2016, L 261, s. 10), dotyczące rejestracji oznaczenia w charakterze unijnego znaku towarowego, wchodzą w zakres kompetencji związanych, nie zaś uprawnień dyskrecjonalnych. Z tego względu zgodność z prawem decyzji izb odwoławczych musi być oceniana wyłącznie na podstawie tego rozporządzenia, nie zaś ich wcześniejszej praktyki decyzyjnej [wyroki: z dnia 26 kwietnia 2007 r., Alcon/OHIM, C-412/05 P, EU:C:2007:252, pkt 65; z dnia 24 listopada 2005 r., Sadas/OHIM – LTJ Diffusion (ARTHUR ET FELICIE), T-346/04, EU:T:2005:420, pkt 71]. Trybunał orzekł, że w świetle zasad równego traktowania i dobrej administracji EUIPO musi przy rozpatrywaniu zgłoszenia unijnego znaku towarowego brać pod uwagę decyzje wydane już w odniesieniu do podobnych zgłoszeń i ze szczególną uwagą rozważyć, czy w danym przypadku rozstrzygnięcie winno brzmieć podobnie. Trybunał dodał jednak, że zasady równości traktowania i dobrej administracji muszą pozostawać w zgodzie z przestrzeganiem legalności. W konsekwencji osoba, która wystąpiła o rejestrację oznaczenia jako znaku towarowego, nie może przywoływać na swój użytek ewentualnej bezprawności popełnionej na korzyść osoby trzeciej celem uzyskania identycznej decyzji. W pozostałym zakresie ze względów pewności prawa, a dokładniej – dobrej administracji, każde zgłoszenie do rejestracji musi zostać rozpatrzone w sposób dokładny i kompletny, tak aby uniknąć nieprawidłowego rejestrowania znaków towarowych. Owo badanie musi mieć miejsce w każdym konkretnym przypadku. Rejestracja oznaczenia jako znaku towarowego zależy bowiem od specyficznych kryteriów, które znajdują zastosowanie w kontekście stanu faktycznego danej sprawy i służą weryfikacji, czy dane oznaczenie nie jest objęte podstawą odmowy rejestracji (wyrok z dnia 10 marca 2011 r., Agencja Wydawnicza Technopol/OHIM, C-51/10 P, EU:C:2011:139, pkt 74–77). Przytoczone wyżej orzecznictwo, przypomniane w pkt 51 zaskarżonych decyzji, przez analogię znajduje zastosowanie do badania wniosków o unieważnienie prawa do wzorów.

94 Co się konkretnie tyczy zarzutu, że w pkt 35 zaskarżonych decyzji Izba Odwoławcza niespodziewanie podniosła poziom wymaganego dowodu nasycenia stanu sztuki wzorniczej w stosunku do poziomu wymaganego w przeszłości, w sytuacji gdy przedstawienie przez skarżącą nowych dowodów było już niemożliwe, wystarczy zauważyć, że po wydaniu wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. (T-83/11 i T-84/11, EU:T:2012:592) skarżąca, wbrew temu, co twierdzi, miała wiele okazji, aby przedstawić dowody i uwagi na temat nasycenia stanu sztuki wzorniczej, jako że sprawozdawca wezwał do tego strony w związku z wydanym przez Sąd wyrokiem, co zresztą skarżąca uczyniła w dniu 12 marca 2014 r. Wobec tego Izba Odwoławcza w żadnym razie nie naruszyła zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

95 W związku z tym zarzuty trzeci i czwarty należy oddalić, a w rezultacie skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

96 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

97 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez EUIPO i interwenienta zgodnie z ich żądaniami.

98 Ponadto skarżąca zażądała, aby interwenient został obciążony kosztami poniesionymi przez nią w związku z postępowaniem administracyjnym przed EUIPO. W tym zakresie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 190 § 2 regulaminu postępowania niezbędne koszty poniesione przez strony w związku z postępowaniem przed izbą odwoławczą uznaje się za koszty podlegające zwrotowi. Nie dotyczy to jednak kosztów poniesionych w związku z postępowaniem przed Wydziałem Sprzeciwów. Wynika z tego, że wniosek skarżącej o obciążenie interwenienta – z uwagi na to, że jego żądania nie zostały uwzględnione – kosztami postępowania administracyjnego przed EUIPO może zostać uwzględniony jedynie w odniesieniu do niezbędnych kosztów poniesionych przez skarżącą w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą [zob. podobnie wyrok z dnia 12 stycznia 2006 r., Devinlec/OHIM – TIME ART (QUANTUM), T-147/03, EU:T:2006:10, pkt 115]. Należy uściślić, że niniejsze orzeczenie o kosztach dotyczy wyłącznie postępowań w sprawach R 1272/2013-3 i R 1273/2013-3 przed Izbą Odwoławczą.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

1) Skargi zostają oddalone.

2) Antrax It Srl pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i Vasco Group NV, w tym koszty poniesione przez Vasco Group w ramach postępowań przed Izbą Odwoławczą w sprawach R 1272/2013-3 i R 1273/2013-3.

Gervasoni Madise Csehi

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 16 luty 2017 r.

Podpisy

i — Punkty 63, 64 i 66 w niniejszym tekście były przedmiotem zmian o charakterze językowym po pierwotnym umieszczeniu na stronie internetowej.